

בע"א (חדרה) 36151-01-15 - סאמיה מחאמיד נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 36151-01-15 - סאמיה מחאמיד נ' עיריית חדרהשלום חדרה

בע"א (חדרה) 36151-01-15

סאמיה מחאמיד

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[20.06.2015]

כבוד השופטת רקפת סגל מוהר

החלטה

בפני בקשה להישפט ולביטול דו"ח חניה שהליכי גבייתו עוכבו על ידי (בהחלטתי מיום 19.1.15) עד להחלטה אחרת.

רקע וטיעוני הצדדים

בתאריך 5.1.2005 נרשם לרכבה של המבקשת, מ.ר. 10-020-04 (להלן: "הרכב"), דו"ח חניה מס' 22691760

בגין חניה ללא תשלום אגרה (להלן: "הדו"ח").

במסגרת בקשה זו, טוענת המבקשת כי:

· דבר קיום הדו"ח נודע לה לראשונה רק בתאריך 17.7.13 עת הופיעו בביתה מעקלים מטעם המשיבה והדביקו על

דלתה "התראה לפני פריצה" לתשלום סך של 1,522 ₪ (להלן: "ההתראה הראשונה").

· כל פניותיה אל המשיבה מאז, בבקשה כי תספק לה מידע ומסמכים אודות הדו"ח, נענו בתשובות מתחמקות,

בהבטחות סרק ואף בסירוב מוחלט.

· ביום 11.1.15 נקטה המשיבה בהליך עיקול נוסף ובהדבקת התראה נוספת לתשלום מיידי של 1,131 ₪ (להלן:

ההתראה השניה).

· על אף החלטת בית המשפט מיום 19.1.15 המשיכה המשיבה בסירובה למסור לה מסמכים ואף העלימה ממנה

מסמכים מהותיים.

המבקשת, המכחישה את ביצוע העבירה המיוחסת לה בדו"ח, טוענת כי אין לה רשיון נהיגה וכי מעולם לא היה לה

כזה, כי היא מעולם לא נהגה ברכב נשוא הדו"ח וכי דבר רישומו על שמה (ע"י בעלה) לא היה ידוע לה. עוד טוענת

המבקשת כי מדובר ברכב שנמכר על ידי בעלה לאדם אחר לפני מועד ביצוע העבירה והיא מוסיפה וטוענת לליקויים

ופגמים שיש בדו"ח עצמו, כמו גם לתקלות אצל רשות הדואר - הן במשלוח והן במסירת דו"ח ליעדו.

מנגד טוענת המשיבה כי:

· הודעת תשלום הקנס בגין הדו"ח נשלחה אל כתובתה הרשומה של המבקשת בדואר רשום וכי מאז הפך הקנס

חלוט, נשלחו אליה דרישות תשלום נוספות שלא שולמו על ידה.

· עוד ביום 19.6.13 הגיע גובה מס אל ביתה של המבקשת ומסר לידיה צו עיקול ברישום, אלא שהיא בחרה שלא להסדיר את תשלום החוב (יצוין כי המשיבה לא צרפה אסמכתא בכתב לטענה זו). בעקבות כך הועבר התיק לביצוע הליך עיקול בפועל ורק בעקבות הדבקת ההתראה השניה על דלת ביתה, פנתה היא למחלקות וגורמים שונים בעירייה, שאין להם נגיעה לנושא זה.

· המבקשת הופנתה אל חברת הגביה והליכי הגביה כנגדה עוכבו.

· רק לאחר שנשלחה אליה תשובה מפורטת בליווי האסמכתאות המתאימות והיא בחרה להתעלם מהן, חודשו הליכי הגביה כנגדה.

· מדובר בבקשה שהוגשה בשיהוי ניכר, ללא הסבר או הצדקה.

ראיות הצדדים וטיעוניהם בבית המשפט

במהלך הדיון שהתקיים בפני ביום 26.5.15, אישרה המבקשת כי היא מתגוררת בשכונת עין אלוסטא המהווה חלק משכונת מחאמיד באום אל פחם וכי הרכב נשוא הדו"ח היה רשום על שמה (הגם שאין לה רשיון נהיגה), אך טענה כי מדובר ברכב שנמכר על ידי בעלה למוסך לצורך פירוק וכי ככל הנראה תוקן ומישהו אחר השתמש בו. לגרסתה, עם קבלת ההודעות וההתראות בדבר הקנס, פנו היא ובעלה אל משרד הרישוי ו"הורידו את הרכב מהכביש" ומאז היה זה בעלה שטיפל בנושא הדו"ח וההליכים הקשורים בו.

בעלה של המבקשת, מר סמיר מחאמיד, אמר בעדותו בפני, את הדברים הבאים:

"הרכב הזה אני קניתי מגיס של אחי בשם מחאמיד מוסטפא, למיטב זכרוני בתחילת 2004, משהו כזה. קניתי אותו, כל הזמן היה בו תקלות. בסופו של דבר התקלקל גם המנוע ואז מכרתי אותו לפירוק, זה היה בסוף 2004. לטענתי הרכב בכלל לא היה ברשותנו בזמן ביצוע העבירה... מי שמכרתי לו הוא חסן מחאמיד ת.ז. 058915638. הוא עסק ברכישת רכבים משומשים לפירוק..."

לשאלה מדוע לא זימן את מר חסן מחאמיד לעדות, השיב סמיר: "מאיפה אני אשיג אותו?" ובתשובה לשאלתי מדוע לא ביצע העברת בעלות על הרכב עם מכירתו לאחר, אמר: "... כי לא העליתי על דעתי שהרכב יסע עוד".

בעתירתם לביטול הדו"ח טענו המבקשת ובעלה כי בשכונה בה הם מתגוררים יש נשים נוספות הנושאות שם זהה לשמה, כי המשיבה וחברת הגביה "שוהר" פעלו בעניינם בחוסר סמכות וכי מסירת הודעות תשלום הקנס למבקשת לא הוכחה כדין. לתמיכת טענות אלה הפנו המבקשת ובעלה אל מספר החלטות שניתנו על ידי כב' השופטת ט' תדמור זמיר בבית משפט זה תיק 28576-07-14, תיק 10-09-14, תיק 14-12-14 ותיק 02-11-14 כמו גם על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת בעפ" 38272-04-12 סח'יני נ' עיריית טבריה, בהם נקבע כי תדפיס שכותרתו "רשימת דברי דואר רשומים שנמסרו למשלוח" איננו יכול לשמש כראיה לאישור בדבר משלוח דואר רשום.

המשיבה מצידה הציגה בפני את פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט ליפשיץ) מיום 16.7.14 בעפ"א 19412-06-14 ג'בארין נ' עיריית חדרה ועפ"א 19533-06-14 סמיר מחאמיד נ' עיריית חדרה (אשר הוגשו על החלטות אחרות שניתנו בבית משפט זה על ידי כב' השופטת תדמור-זמיר), בהם נקבע כי "יש לראות בכל דברי הדואר שהתקבלו על ידי רשות הדואר ושאלף יש בנדון ראיות כנדרש, ככאלה שנשלחו בפועל" שכן "לזכות המשיבה עומדת חזקת התקינות, ההגיונית והמסתברת, כי רשות הדואר לא קיבלה את דברי הדואר "לשם שמיים", אלא כי היא כן שלחה בפועל את כל אותם דברי דואר". בפסק דין זה הוסיף בית המשפט וציין כי טענת המשיבה לפיה זה היה נוהל העבודה ברשות הדואר בשנים הרלבנטיות - סוף שנות ה-90 תחילת שנות ה-2000 (שהן גם השנים הרלבנטיות למקרה שבפני), לא נסתרה.

דין והכרעה

לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובה, בתשובה ובראיות שהונחו בפני ושמעתי את עדויות המבקשת ובעלה, מסקנתי היא כי דין הבקשה להידחות. ואלה הם נימוקי:

· העבירה נשוא הדו"ח שנרשם למבקשת הינה עבירת קנס מסוג ברירת משפט, דהיינו עבירת "חטא" שתקופת ההתיישנות הקבועה לגביה בחוק היא שנה (ר' לשון סעיפים 9 ו-225א (א) לחסד"פ המטילים על המשיבה חובה לשלוח למבצעי עבירות מסוג זה את הודעות תשלום הקנס בתוך שנה מיום ביצוען.
תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת כי: "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן". כלומר, במקרים בהם נשלחת ההודעה בדואר רשום, קיימת חזקת מסירה והנטל להוכיח את אי ההמצאה, עובר אל הנמען.
ברע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם קבע בית המשפט העליון כי:
"בבסיס חזקת המסירה בדואר עומד טעם כפול: האחד עניינו בחובה החוקית של כל תושב לעדכן את מרשם האוכלוסין על כל שינוי במענו...הטעם השני טמון בניסיון החיים והשכל הישר המלמדים כי מסמך שנשלח בדואר מגיע ליעדו ברוב המקרים...עוד מלמד הניסיון כי מקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ברגיל נעוץ הטעם לכך בנמען...זוהי קביעה נורמטיבית הזקפת לחובת הנמען אי-קיום חובות המוטלות עליו מכוח הדין לעדכן כתובת ולדרוש דואר רשום ששלחה אליו רשות מוסמכת. אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר החריג ויוצא הדופן - תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור החזקה...".

· הודעת הקנס מיום 5.1.05 ואישורי משלוח דרישות התשלום שהוצגו מטעם המשיבה, מלמדים על שליחתם לכתובתה הרשומה של המבקשת ביום 23.9.05 (ר' אישורה לכך שאכן מדובר בכתובתה - עמ' 1 לפרוטוקול), דהיינו בתוך תקופה של פחות משנה מאז מועד ביצוע העבירה וכן בימים 28.3.06, 30.11.08, 31.5.09, 13.5.10 ו- 24.1.11. במצב דברים זה, בהעדר ראיה שתסתור את חזקת המסירה (כגון אישור שילמד על עדכון כתובת חדשה במשרד הפנים וכיו"ב) ולנוכח הוראות החוק והפסיקה, אני קובעת כי ההודעה ודרישות התשלום נמסרו למבקשת, בשעתן, כדין.

· על רשיון הרכב בו מצויינים פרטי המבקשת כבעלים, מופיעה ההערה: "מבוטל פרוק מ- 13.2.12". המבקשת ובעלה, שטענו כי מכרו את הרכב לאחר בסוף שנת 2004 (אך לא הציגו בפני ראיה כלשהי לכך), לא טרחו להעביר את הבעלות בו על שמו של הקונה, מעולם. ככל הנראה רק בחודש פברואר 2012 פעל הבעל להודת הרכב מהכביש כשלגרסתו הוא עשה כן בעקבות "תביעה של כביש 6" (ר' דבריו בעמ' 5 לפרוטוקול). בהקשר זה שאלתי עצמי, כמו גם את בעלה של המבקשת, מדוע לא זימנו את הקונה - מר חסן מחאמיד ת.ז. 058915638 לעדות. דומני כי התשובה לשאלה זו נלמדת מן ההלכה הפסוקה הקובעת כי הימנעות מהבאת עדים רלוונטיים פועלת לחיזוק ראיות הצד שכנגד, הואיל וזו מקימה הנחה לרעת הצד הנמנע מהבאתה שלו נשמעה עדותו של העד, היה בה כדי לתמוך בגרסת היריב (י' קדמי "על הראיות" (חלק ראשון), תש"ע-2009, עמ' 418 וכן ע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' סלימה מתתיהו ודברי כב' השופטת בן פורת בע"פ 437/82 סלומון אבו נ' מדינת ישראל:

"הלכה פסוקה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה, בה דוגלת התביעה".
· העובדה שבדו"ח החניה מיום 5.1.05 מצויין כי צבע הרכב "כסף" ואילו ברשיון הרכב מצויין כי הוא "כחול", אין בה לטעמי כדי ללמד על פגם או ליקוי בדו"ח שכן רשיון הרכב נושא מועדים מאוחרים יותר (13.2.12 ו- 21.2.12) ויתכן כי במהלך שנים אלה נצבע הרכב על ידי מאן דהאן מחדש.

סוף דבר

לאור הפסיקה בדבר חזקת התקינות העומדת לזכות המשיבה כמפורט לעיל ולנוכח תרומת המבקשת ובעלה למצב אליו הם נקלעו בשל מה שמצטייר כהתרשלותם באי העברת הבעלות ברכב על שמו של האדם שלגרסתם קנה מהם אותו עוד בסוף שנת 2014, אני מחליטה לדחות את הבקשה.
על המבקשת יהא להסדיר את תשלום החוב ובנסיבות שנטענו על ידה תוכל היא לנסות ותבוע את נזקיה מרוכש הרכב שעל פי גרסתה היה הוא או מי מטעמו האחראי לביצוע העבירה נשוא הדו"ח.
המזכירות תשלח החלטתי לצדדים, בדואר רשום.

ניתנה היום, ג' תמוז תשע"ה, 20 יוני 2015, בהעדר הצדדים.